

er rigtige i saa Henseende; men det har ikke det fjerneste at betyde med Hensyn til det, jeg har talt om. Thi jeg har slet ikke talt om nogen Mand, der var faldet ud af Sengen; jeg har talt om en syg Kone, der var faldet ud af Sengen, og jeg skal gerne sige et Par Ord mere om dette Spørgsmaal, fordi jeg gerne vil være paa den sikre Side i denne Sag. Jeg har ikke fremført andet end, hvad der er indberettet til mig, og det er, at Maria Edwards bevidner, at en syg Kone Adriana, der nu er død, faldt fra sin Seng ned paa Gulvet midt om Natten og døde der; under Døds-kampen væltede hun sig op under Sengen, og der døde hun; den næste Morgen maatte Maria hale Liget frem under Sengen. Naar jeg fremfører en saadan Anklage, oplæser den højtærede Finansminister Vidnesbyrd om et helt andet Tilfælde og siger derefter, at deraf kan man se, at det ærede Medlems Oplysninger er ganske ukorrekte. Det kan jeg jo ikke indrømme kan i nogen særlig Grad afkræfte, hvad jeg har sagt. Og lige saa uheldig er den højtærede Finansminister i det andet Tilfælde. Jeg har her fremdraget, at en Tjenestepige, der var indlagt paa Peter Farms Hospital lidende af en Nyresygdom, blev sat til at bære Vand, og at hun under dette Arbejde styrtede om paa Landevejen og døde. Den højtærede Finansminister har nu modtaget en Slags Vidneforklaring derovre fra — jeg antager, at det er fra Politiet —, som viser, at Politiet derovre har udviklet sig særdeles fortræffeligt i Retning af Bocaccio-Stilen. Ifølge denne Forklaring var denne Tjenestepige ikke Tjenestepige, men Sygeplejerske, hun led ikke af Nyresygdom, men af ulykkelig Kærlighed, en Sygdom, der jo er særdeles udbredt over hele Jorden, og hun styrtede ikke om som Følge af Overanstrengelse ved at bære Vand, men hun kastede sig ned i et Slags hysterisk Anfald, og hendes Kæreste havde meget stor Møje med at berolige hende ovenpaa denne Historie. Jeg vil dertil sige, at det er meget muligt, at der er foregaaet saadanne Optrin paa Hospitalet, det klinger slet ikke usandsynligt; men det har slet ikke noget med det Tilfælde at bestille, som jeg har omtalt. Thi jeg kan forsikre den højtærede Finansminister for, at i det Brev, hvori dette omtales, omtales denne Tjenestepige som „min“ Tjenestepige; det vil altsaa sige, at Brevskriveren er hendes Husbond. Det er en paa de vestindiske Øer anset Mand; han har skrevet det til en anset Mand her i Byen, og der er aldeles ingen Tvivl om, at han har skrevet Sandheden. Hvorfor i

Alverden skulde en anset Mand i Vestindien skrive til en anden anset Mand her i Byen, at hans Tjenestepige var indlagt for en Nyresygdom og blevet behandlet paa den Maade, naar det slet ikke var hans Tjenestepige, der var Tale om? Jeg tror derfor, at Politiet derovre har forhørt Patientten, som det passede Politiet, og jeg er ikke utilbøjelig til at antage, at slige Politiafhøringer af indfødte paa de vestindiske Øer saare let kan forme sig saaledes, at de kan fremstilles her i Rigsdagen paa den Maade, at i Virkeligheden foreligger der ingen Grund til Klage. Men, som sagt, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her. I de to Tilfælde, hvor den højtærede Minister fremdrog Oplysninger, maa man efter alt, hvad der foreligger, altsaa antage, at det slet ikke er de Tilfælde, jeg har omtalt her, og derfor er min Fremstilling ikke afkræftet.

Den højtærede Minister var jo imidlertid villig til at foretage Reformen derovre. Nu vil jeg ikke i Dag — det er der jo ingen Grund til — komme ind paa de mange Ting, som der kan være Tale om at reformere. Det glæder mig, at den højtærede Minister vil være med til at reformere Valgretsbestemmelserne til Kolonialraadet, og jeg maa fremdeles haabe paa, at vi allerede i den kommende Samling kan faa et saadant Forslag frem; selv om det kan udskydes til 1916—17, vil det jo altid være en Beroligelse for den indfødte Befolkning derovre, at de ser, at det virkelig er den danske Rigsdags og Regerings Hensigt at fremsætte og behandle Forslag, hvorefter de kan faa virkelig Indflydelse paa Øernes Styrelse.

Jeg skal heller ikke yderligere komme ind paa Jordspørgsmaalet. Den højtærede Minister anførte, at af de Jordlodder, der blev udstykket i 1883 — det var 36 —, er der vistnok kun 20 tilbage. Det er meget muligt; jeg har ikke haft Materiale til at følge dette Spørgsmaal helt frem til den allersneste Tid, men det er ikke noget Udtryk for selve dette Spørgsmaals Stilling over paa de vestindiske Øer, idet, som jeg oplyste forleden Dag, en enkelt Planter derovre, Planter Lewy, har over 100 smaa Brug paa sin Plantage, og han erklærer selv, at uden disse 100 smaa Brug kunde han ikke have klareret sig over de daarlige Tider derovre, fordi det er en Kendsgerning, at naar Negrene dyrker Jord paa smaa Plantager, faar de et større Udbytte af den, end naar Jorden bearbejdes gennem Stordrift. Den højtærede Minister var imidlertid villig til at gøre et Forsøg i saa Henseende,